

Ján Adamus

Buďte triezvi a bdejte

Duch vyviedol Ježiša na púšť, aby ho diabol pokúšal. A keď sa štyridsať dní a štyridsať nocí postil, napokon vyhladol. Tu pristúpil pokušiteľ a povedal mu: „Ak si Boží Syn... Ježiš mu povedal: Ale je aj napísané: „Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha.“ ... „Toto všetko ti dám, ak padneš predom mnou a budeš sa mi klaňať.“ Vtedy mu Ježiš povedal: „Odíď satan, lebo je napísané: - Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a jedine jemu budeš slúžiť.“ (Mt 4, 1- 11)

Každý z nás v detstve vyrastal na rozprávkach. Boli sme radi, keď nám ich niekto rozprával, alebo sme ich mohli sledovať v televízii. Rozprávkový svet je úžasný, víťazí v ňom dobro nad zlom, spravodlivosť nad nepravosťou a všetko sa na dobro obráti. Rozprávky nás vtiahli do sveta kráľov a princezien, drakov a ježibáb, víl a vodníkov. Často sme s hlavným hrdinom prežívali jeho boj proti zlu a tešili sme sa, keď napokon nespravodlivosť bola potrestaná. Ale je veľká škoda, že aj diabol či čert nám bol predstavovaný ako rozprávková bytosť.

Dnešné evanjelium nám hovorí čosi celkom iné. Predstavuje diabla ako reálnu a jestvujúcu bytosť, ktorá sa stavia proti Bohu, ktorá sa usiluje mariť Božie plány a ničť všetko krásne a vznešené.

Ale diabol nie je spomínaný iba v dnešnom evanjeliu. Prvýkrát sa s ním stretávame v raji, kde sa predstavuje ako pôvodca zla a škodca. Veď Boh stvoril človeka ako krásnu bytosť, určil mu vznešený cieľ, aby bol naveky blažený. Diabol ale sa usiluje prekaziť Boží plán s človekom a čiastočne sa mu to aj darí. Boh je však silnejší a rozhodol sa napraviť to, čo diabol pokazil. Preto posla svojho Syna na tento svet. Lenže diabol to tak nechcel nechať a znova prichádza, aby pokúšal. Trúfne si aj na Božieho Syna. Ježiš vysilený štyridsaťdenným pôstom, ktorým sa pripravoval na svoje verejné účinkovanie, je pokúšaný diablom. „Si hladný? Máš predsa moc! Povedz, nech sú z týchto kameňov chleby! Vrhni sa z chrámovej veže! Ty sa predsa nemôžeš zabiť! Veď je napísané, že anjeli ťa zachránia! Pozri, dám ti všetku nádheru sveta! Chce to len maličkosť: padni predom mnou na kolena a klaňaj sa mi!“ A čo na to Kristus? „Odíď, satan!“

Možno, keď počujeme tieto slová, môžeme si myslieť, že Ježiš neurobil správne. Mal predsa hneď odohnať diabla a nejednať s ním. Ježiš ale dobre vedel, prečo to robí. Chcel nám ukázať, kto je diabol a zároveň nás chcel poučiť, aký postoj máme k nemu zaujať. Pri krste sme sa stali krásnymi ľuďmi, Boh v nás zapálil svoj život. Určil nám vznešený cieľ, byť s ním večne. Diabol však nemohol zniesť tento Boží plán, a preto všetko podniká, aby nám ho prekazil. S tým treba rátať. Diabol je vynikajúci psychológ.

Veľmi dobre vie, kde sme najzraniteľnejší a práve tam útočí. U jedného sú to zmysly: túžba po pokrmoch, nápojoch, a rôznych pôžitkoch. U iného je slabosťou túžba po sláve, moci, nadradenosti, u ďalšieho pýcha. To všetko diabol vie veľmi dobre využiť, len aby zničil plán, ktorý má Boh s nami. Preto vždy majme na pamäti slová svätého Petra: „Buďte triezvi a bdejte! Váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral. Vzoprite sa mu, pevní vo viere!“

Možno až po vypočítaní si dnešného evanjelia a dôkazov zo Svätého písma sme si uvedomili, že diabol nie je rozprávková bytosť, nie je hlupáčik, ktorý iba straší malé deti, ba vo svojej hlúposti pomáha ešte aj ľuďom, ale je to ručiaci lev, ktorý hľadá každú príležitosť, aby sa zahryzol do svojej obeť a zmánil ju pre večný život. Možno si povzdychneme a bezradní sa pýtame, ako ďalej. Čo robiť, aby sme čelili diablu? Jedno je isté, že k tomu, aby diabol mohol zničiť všetko to krásne a vznešené, čo v nás je, potrebuje náš súhlas. Bez neho je bezmocný. Iba vtedy, keď my súhlasíme s jeho radami, môže spôsobiť katastrofu. Ale keď budeme konať ako Ježiš: „Odíď satan!“, nebude mať nad nami moc.

Predstavte si, ako jeden chudobný roľník na otcovej roli nasadil veľa ovocných stromov. Stálo ho to množstvo peňazí i potu. Boli to vzácne stromy, ktoré nik široko-ďaleko nemal a keďže sa o ne staral, bohato zarodili. Boli doslova obťažené ovocím. Tešil sa na úrodu a v duchu rozmýšľal, čo si kúpi za utržené peniaze za ovocie. Ovocie krásne dozrievalo a blížil sa čas obračiek. Keď tu, jednej noci, sa nad krajom prehnala ničivá búrka, spojená s krupobitím a ovocie doslova zmietla zo stromov. Roľník so strachom utekal ráno pozrieť stromy. Spúšť bola hrozná. Sadol si pod jeden polámaný strom a usedavo plakal. Je to strašné, keď niekomu sa stane taká veľká škoda. Ale o čo strašnejšia je škoda, ktorú v našej duši môže spôsobiť diabol, keď mu to dovolíme. Aj preto sme začali štyridsaťdenný pôst, aby sme využili túto dobu, spoznali každý svoju hodnotu Božích detí a zároveň si uvedomili aj ten krásny cieľ, ktorý s nami Boh má. Využime ju, aby sme pôstom, skutkami milosrdenstva, zbožnosti a najmä častým prijímaním Eucharistie sa pripútali ku Kristovi, pretože iba On je našou silou. Iba On nás môže ochrániť pred našim protivníkom. Jasne hovorí: „Ja som vinič, vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť.“ Kristus je naša sila. Ak s ním budeme žiť svoj život a iba s ním sa spájať, diabol nad nami nebude mať žiadnej moci.

A nezabudnime, že rozprávky sú naozaj krásne a poučné, ale diabol v nich nemá miesto, lebo on nie je vymyslená bytosť, je to bytosť reálna a treba sa mať pred ním na pozore.

*Svätý Ján z Boha
Zakladateľ rehole Milosrdní bratia*

*Ó, dobrotivý Tvorca náš,
čuj prosby, ktoré v slzách ti
v posvätný tento pôstny čas
šeptáme za štyridsať dní.*

*Ty skúmaš srdce do hlbín,
vieš, akí krehkí bývame;
prišli sme naspäť ku tebe,
odpušť nám, vrúcne žiadame.*

*Veľa sme všetci zhršli,
no ušetri nás kajúcich;
pre slávu svojho mena nás
znavených liekom občerstvi.*

*Daj síl, nech telo odbojnú
zdržanlivosťou skrotíme,
nech triezve srdce opustí
všetko, čo hriech je, nečnosti.*

*Daj, Trojediný Bože náš,
čo blaženosťou oplývaš,
nech plody pôstov prehojnú
zbierame v svojej striedmosti.
Amen.*

Ž 14, 1: *Blázon si v srdci hovorí: „Boha niet.“ Skazení sú a ohavnosti páchajú. Nikto z nich nerobí dobre.*

Múdry Bože, ako je dobre, že smiem k tebe prísť v hociktorú chvíľu a otvoriť ti svoje srdce. Vlastne, ani nemusím, pretože ty každému z nás vidíš do srdca. A predsa musím. Kvôli sebe. Potrebujem sa ti zveriť s tým, čím žijem a čo hovorím vo svojom srdci.

Žalmista nazýva toho, *kto si v srdci hovorí, že ťa niet, bláznom, pocháblom, nemúdrym človekom.* Koľko je dnes, Pane, tejto nemúdrosti vo svete?! Ty jej rozumieš lepšie ako ja. Ty vieš, prečo ťa mnohí odmietajú. Viem však, že ty ich neodmietaš.

Vieš, prečo sa toľkí stávajú tvojimi nepriateľmi. Ty si však nikdy nestaneš ich nepriateľom. Ty poznáš ťažkosti, pre ktoré nie sú schopní ťa vidieť či poznať. A predsa ostáva pravdou, že každý človek ťa môže spoznať a stretať ťa vo svojom srdci a vo svojom živote.

Pane, prosím ťa za všetkých, ktorým si taký vzdialený, ba až neprítomný.

Prosím ťa za tých, čo si vo svojej nemúdrosti v srdci hovoria, že ťa niet. Prosím ťa za tých, čo ťa hľadajú. Prosím za tých, čo ťa milujú, ktorí ti vo svojom srdci spievajú chvály a velebia ťa.

Prosím ťa, múdry Bože, aj za seba. Nikdy nedopušť, aby som sa stal nemúdrym. Nikdy nedopušť, aby som si v srdci hovoril, že ťa niet. A to nielen preto, aby som nepáchal ohavnosti a nedopúšťal sa zla, ale preto, aby som žil v pravde, aby som mohol byť tým, kým som. Som predsa stvorený na tvoj obraz, som tvoje dielo. Ty si ma stvoril, ty si mi daroval bytie, ty si ma povolal žiť.

Ach, ako je dobre, Bože, že si tu. Ako je dobre, že s tebou môžem hovoriť a byť.

Sú však v mojom živote chvíle, v ktorých akoby som nebol schopný vnímať ťa, uvedomovať si, že si tu, že ma vidíš a najmä, že ma máš rád.

Pane, niekedy stačí maličkosť, možno nedorozumenie, možno zhoršenie zdravia, možno niečo iné, a vtedy neraz precitnem strachom, že ťa neviem vnímať a stretať, ba dokonca že viem žiť bez teba.

Pane, bojím sa takých chvíľ, hoci viem, že mi môžu pomôcť dozrievať vo viere a v láske k tebe a že tým, čo milujú teba, všetko slúži na dobré.

Múdry Bože, bázeň pred tebou je počiatkom múdrosti. Vlož mi ju, prosím, do srdca, aby som bol múdry, aby som ťa miloval.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Jarné kántrové dni budú v stredu, piatok a v sobotu. Obsah jarných kántrových dní: Príprava na pokánie a na sviatosť zmierenia a činorodá láska k blížnemu. Závazný je jeden deň.

Zverenie Farnosti Šaštín – Stráže a národnej mariánskej svätyne Sedembolestnej Panny Márie. Na základe vzájomnej dohody medzi Slovenskou provinciou Saleziánov Don Bosca a Bratislavskou arcidiecézou a s vďačnosťou za obetavú dlhoročnú službu sa dňa 28. februára 2017 skončilo zverenie Farnosti Šaštín – Stráže a národnej mariánskej svätyne Sedembolestnej Panny Márie kňazom – saleziánom. Po dohode s generálnym predstaveným rehole Rádu Svätého Pavla Prvého Pustovníka bola od 1. marca 2017 Farnosť Šaštín – Stráže a národná mariánska svätyňa zverená kňazom – pavlínom.

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí: Bude v nedeľu 12. marca po druhej sv. omši.

Keď sa ustavične sťažujem, ide to so mnou čoraz väčšími z kopca. S čiernymi myšlienkami sa nado mnou sfahujú čoraz hustejšie mraky nešťastia. Musím žiť dnes. Čo bolo, bolo - na tom už predsa nič nezmením. Len si nechať otvorený malý priezor na pekné spomienky a netrapiť sa pre zajtrajšok.

Čo mám dnes v rukách?
Svoje zdravie.
Slnko na oblohe.
Jedlo a pitie.
Dieťa, ktoré sa na mňa usmeje.
Kvet doma na stole.

Možno hľadám šťastie
príliš ďaleko.
Je to ako s okuliarmi.
Nevidím ich,
a pritom ich mám na nose.
Tak blízko!

Čo mám dnes v rukách?

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť!“

Sväté omše v 1.pôstnom týždni - (A)

6.III. pondelok

09:00 Svätá omša kňazov pezinského dekanátu
(rekolekcia vo Vištuku)

7.III. utorok

17:00 Za † Jozefa a Annu Hukových a syna Miroslava

8.III. streda - kántry

17:00 Svätá omša v Štefanovej

9.III. štvrtok

17:00 Na úmysel

10.III. piatok - kántry

16:30 Krížová cesta

17:00 Za zdravie a Božie požehnanie pre Dominiku

11.III. sobota - kántry

08:00 Za † rodinu Fandlovú a Habalovú

Upratovanie kostola: 421-456

12. III. 2. Pôstna nedeľa - (A)

08:00 Za † Bohumila Kraloviča a rodičov

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M..

11:00 Za farníkov

Lektori: Kordošová A., Polanská Z..

14:00 Krížová cesta

Liturgický kalendár

6.III. pondelok	Sv. Fridolín, opát
7.III. utorok	Sv. Perpetua a Felicita, mučenice
8.III. streda	Sv. Ján z Boha, reholník
9.III. štvrtok	Sv. Františka Rímska, reholníčka
10.III. piatok	Výročie posviacky katedrálneho chrámu Sv. Martina z Tours - Sviatok
11.III. sobota	Sv. Konštantín, mučeník

14. OPUSTILI SME VŠETKO A ŠLI SME ZA TEBOU

(Mk 10, 28 – 31)

Tu sa ozval Peter: „Pozri, my sme opustili všetko a išli sme za tebou.“ Ježiš povedal: „Veru, hovorím vám: Niet nikoho, kto by pre mňa a pre evanjelium opustil dom alebo bratov a sestry alebo matku a otca alebo deti alebo polia, aby nedostal stonásobne viac; teraz, v tomto čase, domy, bratov, sestry, matky, deti i polia, hoci s prenasledovaním, a v budúcom veku večný život. A mnohí prví budú poslednými a poslední prvými.“

Uvažujme:

Prečo sa apoštol Peter spýtal Pána Ježiša: *Hľa, my sme opustili všetko a šli sme za tebou* (porov. Mk 10, 28)? Jeho slová by sme mohli vnímať ako vyznanie najkrajšieho vzťahu k Pánu Ježišovi. Akoby Peter hovoril: *Znamenáš pre mňa viac ako všetko, čo sme opustili. Nikoho a nič nemožno porovnať s tým, kým si pre nás, a so skutočnosťou, že smieme byť s tebou.* Petrovu otázku by sme mohli vnímať ako overenie si, či sa naozaj oplátilo všetko opustiť. Alebo môže vyznieť ako Petrova neistota, pochybnosť vo vzťahu k Ježišovi. Možno bol Peter aj hovorcom obáv ostatných apoštolov. Azda šlo o veľké nedorozumenie z Petrovej strany, keď chcel svoj vzťah k Pánu Ježišovi niečím vyvažovať. Čím by sme však chceli vyvažovať svoj vzťah k Božiemu Synovi?!

Pán Ježiš akoby prijal rovinu Petrovho myslenia. Privádza ho však k svojmu zmýšľaniu. Odpovedá mu, že nasledovať ho znamená nielen nestratiť nič z tohto sveta, ale stonásobne viac získať a v budúcnosti dosiahnuť večný život.

Nech je pre nás toto evanjelium podnetom nazrieť si znova do svojho vzťahu k Pánu Ježišovi. Zadávejme sa, či ho charakterizuje dôvera, istota, radosť, nadšenie alebo obava, pochybnosť, smútok a rutina. Zvážme, či je v našom osobnom vzťahu s Ježišom dôverná, vrúcna láska alebo chladný návyk. Azda zistíme, že apoštol Peter je so svojou otázkou vo vzťahu k Pánu Ježišovi na tom lepšie ako my so svojím mlčaním, ktorému chýba opravdivý záujem o Pána. Srdce nášho povolania tvorí živý, osobný, presvedčivý a dôverný vzťah k Ježišovi.

Povzbudíme sa:

V našom vzťahu k Pánu Ježišovi je rozhodujúca nikdy nezhasínajúca láska. Po mojej kňazskej vysviacke mi rehoľná sestra napísala: *Často sa modlite strelnú modlitbu: Pane, len zovšednieť mi nikdy nedaj v tvojej službe.* Som jej za tú modlitbu vďačný. Neraz som sa presvedčil o aktuálnosti tejto modlitby, ako aj o múdrosti rehoľnej sestry. Spolu s Máriou som mohol velebíť Pána, lebo veľké veci mi urobil.

Pýtajme sa:

Čo charakterizuje môj terajší vzťah k Pánu Ježišovi? S akými otázkami sa obraciam na neho aj ja, ktorý som všetko opustil a nasledoval ho? Opustil som naozaj všetko a kráčam za ním? S akou neistotou alebo pochybnosťou sa stretám vo svojom nasledovaní Pána Ježiša? V čom sa naplnilo to Ježišovo stonásobne viac v mojom kňazskom povolaní?

Je pre mňa nasledovanie Pána Ježiša viac darom alebo obetou? Učím sa myslieť Ježišovým myslením? Som presvedčený, že môj vzťah k Pánu Ježišovi nemožno s ničím porovnávať, ničím merať, ničím vyvažovať, ani

nemožno vyratúvať, čoho som sa zriekol?
Je pre mňa Ježiš všetkým? Naozaj?

Konajme:

Napišem si a pomodlím sa vlastný „Magnificat“, v ktorom spolu s Máriou vyjadrim svoju radosť a úžas nad tým, aké veľké veci mi urobil Pán.

Modlime sa:

Pane Ježišu, velebím ťa za dar povolania a milosť nasledovať ťa. Ďakujem ti za prísľub, že môžem byť naveky s tebou. Ďakujem ti, že ma sprevádzaš a budeš sprevádzať po všetky dni. Ďakujem ti za všetko požehnanie, ktoré som mohol cítiť uprostred ťažkých chvíľ svojho života. Ďakujem ti za dôverný vzťah, ktorý máš ku mne, a prosím, aby môj dôverný vzťah k tebe bol srdcom každého dňa.

Jozef Šuppa SJ „Byť s Ježišom“- meditácie nad Markovým evanjeliom

Naša dimenzia

Svoj život nemôžeš predĺžiť ani rozšíriť, môžeš ho iba prehĺbiť.

Gorch Fock

Aj skrátit' si možno život. Skracujeme si ho hnevom, nadmerným množstvom nikotínu, alkoholu a iných jedov. Neovládnutými vášňami, nezmyselnosťou života, nedostatkom životnej energie.

Je však pravda, že život nemožno rozšíriť. Čas a priestor našej existencie sú nám dané, ale ostáva nám ešte jedna šanca: Tento ohraničený život možno prehĺbiť. Tento rozmer je každému dostupný.

Predstavme si človeka pri bežiacom páse, ktorý vykonáva vždy ten istý úkon. Ducha si však nesýti senzáciami z lacných plátkov či sentimentálnymi táraninami o princeznách a kráľovných, o filmových hviezdach a spevákoch šlágrov z bulvárnej tlače, ale vo svojej knižnici doma má dobré knihy, na ktorých je aj vidieť, že ich číta.

Raz sa mi stalo, že v kaviarni prišla k môjmu stolu čašníčka s knihou v ruke a zdvorilo sa opýtala, či by som jej nemohol vysvetliť, čo tým Rilke mienil - a ukázala na ťažko zrozumiteľné miesto v jednej z jeho básní.

A poznám aj roľníka, ktorý má vo svojej knižnici okrem odborných príručiek o ovocinárstve a včelárstve aj Platóna, Danteho, Pascala a Goetheho.

Sprievodcu v lôžkovom vlaku som videl v noci čítať knihu o psychoanalýze.

Vodič kamióna, ktorý je často celé noci na cestách, si púšťa pásky s Haydnovými, Mozartovými, Beethovenovými symfóniami a sláčikovými kvartetami, a tak namiesto ľahkých, plytkých šlágrov počúva vážnu, klasickú hudbu.

Človek môže iba vytušiť, ako taký život - navonok skromný a stiesnený - získava na hĺbke, keď sa zaoberá krásnymi, dobrými, pravými vecami.

Nikto však nemá také stiesnené životné podmienky ako ľudia pripútaní na lôžko. Väzeň môže vo svojej cele chodiť sem a tam, ráno ho vyvedú von na prechádzku, potom ide pracovať do dielne. Ale chorý človek je pripútaný na dva štvorcové metre svojej posteľe. O to väčší by mal v tichu a utiahnutosti využívať práve túto šancu na prehĺbovanie svojho života.

Je pravda, že veriaci človek verí v Boha, v jeho všemohúcnosť a všadeprítomnosť. To je však také teoretické. Treba si to vždy znova pripomínať. A na to slúži modlitba. Ale keď sa nemodlíme, Boh nám len ťažko príde na myseľ. V podstate by všetko malo byť modlitbou, ako hovorí sv. Pavol: „Či teda jete, či pijete, či čokoľvek iné robíte, všetko robte na Božiu slávu.“

Max Rosler „Skoré uzdavenia“

Ak kňaz behá za ženami, je to možno aj tvoja vina

Ako sa modlil Ježiš na Olivovej hore? „Pane Bože, ak je to možné, zober odo mňa tento kalich...“ Je to tak? Modlil sa takto?

Ak budeš aj ty naozaj trpieť a utrpenie ťa bude gniviť k zemi, prežiješ úzkosť a strach rovnako ako Pán Ježiš. Ako Boh vedel, čo ho presne čaká, ako človek cítil strach. Aký strach? Taký, že mu drobné žilky od strachu popraskali, lekári by to vedeli vysvetliť. Tá krv sa zmiešala s potom a padalo to na zem ako krvavý pot.

Vedel, čo ho čaká, bol plný strachu, napätia a úzkosti a tí najvernejší spali. Ako ho to muselo zraňovať!

Aj do kňaza bijú, zrádzajú ho, ktokoľvek si oňho utrie ústa a tí najvernejší spia. Ako to potom kňaz často rieši? Kašle na to a dá sa na alkohol. Ty ho odsudzuješ a si príčina, keďže si ho nepodržal. Aj kňaz je len človek.

Možno začne behať za ženami, lebo hľadá aspoň nejaké pochopenie, nejakú úľavu. Kto si ty, aby si súdil? Aj tohto môžeš byť príčina.

Svojho kňaza si máte podržať.

Pamätám si, keď nám ešte v seminári hovorili, že nám veriaci odpustia všetko, len nie lakomstvo. Aj kňaz môže padnúť do hocikákeho hriechu. Veriaci nám to odpustia a Pán Boh tiež. Vždy si však dávajte pozor na lakomstvo!

Máte zodpovednosť za svojich kňazov! Modlite sa za nich, neodsudzujte ich, nešpiňte na nich! „Kto ti dal právo súdiť môjho služobníka,“ pýta sa Boh tak, ako sa pýtal Árona a Márie. Kto ťa poveril?

Kňaz a biskup si nesú svoj batôžtek každý sám. Možno ten kňaz už dávno v pokore oľutoval svoje hriechy, dávno sa polepšil, dávno sa zmenil a ty stále na neho špiníš, neustále. To už nie je bez viny!

Vyprosujeme si, aby sme mali správny vzťah so svojim kňazom, so svojim biskupom. Aby sme vedeli, že biskup je hlavný liturgista a hlavný zástupca Ježiša Krista v diecéze. Aj vtedy, keď sa biskup mylí, Pán Boh cez neho zjavuje svoju vôľu.

Aj ja som sa už zmýlil ako predstavený. Pán Boh vedel, že sa zmýlim v tej a tej veci. Ráta s tým. To, čo je pre nás nepochopiteľné, je mu ľahké. Pán Boh dá všetko veľmi ľahko na pravú mieru.

Farár Marian Kuffa „Kazateľnica život“

Nechcem byť záhradnou ružou, v ktorej sa kochajú ľudské oči, ale poľným kvetom, ktorý vidí iba Božie oko, hľadiac na zem.

Trpieť v pokoji neznamená vždy trpieť s útechou... Aby sme trpeli v pokoji, stačí vždy chcieť to, čo chce Boh.

Kongregácia milosrdných sestier „Myšlienky sestry Zdenky“

Ťažšie je dúfať ako veriť

Nádej to nemá ľahké v časoch, v ktorých žijeme. Nedôvera vo vlastné sily, strach z budúcnosti, ba až zúfalstvo, čierny pesimizmus sa objavujú v rôznej forme nášho každodenného života. Pravdu mal azda náboženský spisovateľ páter David Maria Turollo, keď napísal: „Dnes je ťažšie dúfať ako veriť.“ Akoby sa všetko sprisahalo proti našim vyhladkam do vlastnej spoločnej budúcnosti.

Aj v náboženskom chápaní nádej zaradená medzi čnosti akoby bola ich mladšou sestrou, či dokonca ich „chudobnou príbuznou“. Často sa totiž hovorí o viere, ešte častejšie o láske, ale veľmi málo o nádeji.

Nádej napriek všetkému je potrebná. Pretože to nie je len krásna a poetická dispozícia, ako sa domnievajú mnohí, ale čnosť nádeje zodpovedá túžbe po šťastí, ktorú Boh vložil do srdca každého človeka. Ona je *pevnou kotvou duše* (porov. Hebr 6, 19).

Nádej je svetlo, ktoré ožaruje oblasti neviditeľné prirodzeným zrakom. Ona vidí klas už vtedy, keď naše telesné oči vidia len odumierajúce semeno. Nádej nás povznáša nad situácie, v ktorých sme ponorení, azda skleslí, a dáva nám uzrieť nové východiská, nové horizonty, nové možnosti.

Hovorí sa, že nádej zomiera posledná a že človek dotiaľ žije, pokiaľ má nádej, ale hovorí sa aj to, že dokiaľ má človek nádej, dotiaľ žije. Kto nedúfa, ten nekráča, nežije, len sa odovzdáva osudu. Nechať zhasnúť nádej v sebe znamená zaprieť život, zastaviť ho, zatarasiť mu cestu do budúcnosti.

Dúfať, to je povinnosť, nie prepych. Dúfať však neznamená snívať, naopak, je to prostriedok, ako premeniť sen na skutočnosť.

Pre veriaceho v Boha, ktorý riadi dejiny, pretože miluje človeka, sa nádej rodí z istoty a presvedčenia, že Pán sprevádza ľudstvo na ceste. A že navzdory všetkému človeka neopúšťa.

Boh neopúšťa človeka, pretože Boh je verný. Uistuje nás o tom aj autor Listu Hebrejom: „Neochvejne sa držíme nádeje, ktorú vyznávame, lebo verný je ten, ktorý dal prísľúbenie“ (Hebr 10, 23). V závere Matúšovho evanjelia čítame Ježišove slová: „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28, 20).

Nádej je v mojom osobnom živote i v živote sveta. Je to nádej, ktorá *nezahanbuje*, ako dosvedčuje sv. Pavol (porov. Rim 5, 5). Preto niet miesta pre beznádej, stagnáciu, zúfalstvo... Pripomeňme si, že Boh píše rovno aj na naše krivé čiary; pristupujme ku každodennej realite bez pocitu pesimizmu či fatalizmu, ale aj bez nadneseného a infantilného optimizmu.

Každý z nás, nech má už akýkoľvek vzťah k Bohu, by nemal v tomto zmysle zabudnúť ani na slová talianskeho príslovia: Možno odtrhnúť všetky kvety, ale nemožno zabrániť návratu jari.

Áno, On je s nami, a denne sa presvedčajme, k akej nádeji nás povoláva.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku